

Sygn. akt X GC 162/14

1)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 lipca 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący **SSO Lesław Zieliński**

Protokolant **Aleksandra Ciesińska**

po rozpoznaniu w dniu **14 lipca 2014 roku** w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Sp. z o.o. w O.**

przeciwko: **(...) Sp. z o.o. w Ż.**

o zapłatę kwoty 573.394,19 zł

1. uchyła nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 marca 2014 roku – sygn. akt X GNc 137/14 w całości
2. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w Ż. na rzecz powódki (...) Sp. z o.o. w O. ustawowe odsetki od kwoty 573.394,19 zł (pięćset siedemdziesiąt trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt cztery 19/100) zł od dnia 16 lutego 2014 roku do dnia 24 marca 2014 roku
3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 14.385,00 (czternaście tysięcy trzysta osiemdziesiąt pięć 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu
4. umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

SSO Lesław Zieliński

Sygn. akt X GC 162/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. kwoty 573.394,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu tytułem zapłaty części ceny (II transza) za sprzedane pozwanej rzeczy ruchome oraz nakłady inwestycyjne znajdujące się w (...), wyszczególnione w protokole inwentaryzacji.

W nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd uwzględnił roszczenie powódki w całości.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana uznała za bezsporne: fakt zawarcia umowy dzierżawy, wydanie nieruchomości, zawarcie umowy sprzedaży, jednakże uznała także, że powództwo zostało wytoczone przedwcześnie, jest bezzasadne i zostało w całości zaspokojone.

Pozwana zarzuciła błąd w fakturze, w której w nazwie towaru wskazano sprzedaż nakładów, a nie nakładów inwestycyjnych. Powódka wprawdzie poprawiła fakturę, lecz nie dostarczyła jej pozwanej.

Pozwana wskazała, że w dniu 25 marca 2014 r. uregulowała całą należność wynikającą z wystawionej faktury VAT.

Pozwana zakwestionowała także roszczenie powódki o zapłatę odsetek za zwłokę w zapłacie, gdyż to powódka dopuściła się braku w dostarczeniu przez powódkę prawidłowo wystawionej faktury VAT.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanej powódka cofnęła pozew w części dotyczącej zasądzenia od pozwanej należności głównej i podtrzymała pozew w części dotyczącej żądania ustawowych odsetek od dnia 16 lutego 2014 r. do dnia zapłaty – 25 marca 2014 r.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwana podpisała i zaakceptowała fakturę, a więc uznała jej prawidłowość. Powódka nadmieniła, że korekta oznaczenia towaru dotyczyła faktury wystawionej na I transzę ceny sprzedaży. Powódka wskazała także na działanie powódki zmierzające do polubownego rozwiązania sporu oraz zadośćuczynienia żądaniom pozwanej przed wniesieniem pozwu. Powódka wskazała także na możliwość korekty faktury VAT tylko w ściśle określonych w przepisach prawa przypadkach.

Powódka nadmieniła, że cofnięcie pozwu jest wynikiem zaspokojenia roszczenia przez pozwaną w toku sprawy.

W toku procesu pozwana wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu oraz oddalenie powództwa w zakresie odsetek ustawowych. Pozwana podtrzymała swoje stanowisko, twierdzenia i wnioski.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 listopada 2011 r. pozwana zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji w Ż. umowę dzierżawy nieruchomości gruntowych w Ż. (dowód: umowa dzierżawy – k. 23-32).

W dniu 31 października 2013 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. sprzedała pozwanej nakłady inwestycyjne w kwocie 944.263,37 zł (dowód: faktura VAT nr (...) –

k. 196).

W okresie od 15 stycznia 2014 r. do 18 stycznia 2014 r. dokonano spisu rzeczy i nakładów (dowód: protokół zdawczo-odbiorczy wraz z załącznikami – k. 33-153).

W dniu 29 stycznia 2014 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. wydała pozwanej przedmiot umowy dzierżawy (dowód: protokół zdawczo-odbiorczy wraz z załącznikami – k. 33-153).

W tym samym dniu strony procesu zawarły umowę sprzedaży rzeczy zaznaczonych w protokole inwentaryzacji za cenę 1.720.188,30 zł netto płatną w czterech transzach płatnych: do 30 stycznia 2014 r., 15 lutego 2014 r., 15 marca 2014 r. i w terminie 14 dni po prawomocnym zakończeniu postępowań sądowych, toczących się w sprawach z powództwa pozwanej przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. (dowód: umowa sprzedaży – k. 154-155; faktura VAT nr (...) – k. 156 i 212-213; zestawienie nakładów inwestycyjnych – k. 157; korespondencja mailowa – k. 158; faktura VAT nr (...) – k. 238).

W dniu 18 lutego 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 573.394,19 zł (dowód: wezwanie do zapłaty wraz z załącznikami – k. 159-162).

W dniach 17 lutego do 19 marca 2014 r. strony prowadziły korespondencję dotyczącą korekty faktury VAT (...), błędu formalnego w zakresie określenia nazwy towaru, zakresu sprzedawanych rzeczy (dowód: korespondencja mailowa – k. 183-195; pismo pozwanej – k. 197-198; pismo powódki – k. 199-200; pismo pozwanej – k. 201; nota korygująca nr 01/03/2014 – k. 202-203 i 209; pismo pozwanej – k. 204-207; pismo powódki – k. 208; korespondencja mailowa – k. 239; pismo powódki – k. 240-241).

W dniu 25 marca 2014 r. pozwana zapłaciła powódce dochodzoną pozwem należność główną (dowód: potwierdzenia przelewu – k. 210-211).

W dniu 9 maja 2014 r. pozwana poinformowała powódkę o dokonaniu zapłaty II transzy należności (dowód: korespondencja mailowa – k. 224).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone i wskazane powyżej dokumenty, uznając zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy za wystarczający, a przeprowadzone postępowanie dowodowe za pozwalające na wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy i nie wymagające uzupełnienia.

Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować wiarygodność treści dokumentów zwłaszcza, że ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd nie dopatrzył się żadnych okoliczności, które pozwoliłyby na podważenie ich wiarygodności i dlatego uwzględnił fakty z nich wynikające w całości.

Sąd postanowił pominąć osobowe środki dowodowe, jako bezprzedmiotowe w stanie sprawy, jak i w świetle materiału dowodowego zawartego w dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym okazało się istnienie stosunku prawnego łączącego strony postępowania w postaci umowy sprzedaży oraz obowiązek pozwanej zapłaty ceny sprzedaży, wynikający z przepisu art. 535 k.c. Pozwana nie kwestionowała powyższego. Dokonując zapłaty należności głównej w toku procesu pozwana potwierdziła swój obowiązek zapłaty ceny sprzedaży.

Pozwana potwierdziła odbiór faktury, nie zwróciła jej, nie kwestionowała jej treści co do obowiązku zapłaty należności głównej. Zarzuty pozwanej

co do treści faktury sprowadzały się do kwestionowania nazwy towaru. Dla Sądu w tym składzie, wobec faktu, że obowiązek zapłaty ceny sprzedaży wynika ze zobowiązania umownego, obowiązek zapłaty ceny jest niezależnym od ewentualnych błędów w treści faktury, w szczególności określenia nazwy towaru w fakturze VAT. Doprecyzowanie czy modyfikacja oznaczenia towaru na fakturze wynika jedynie z potrzeb związanych z rozliczeniami podatku VAT w urzędzie skarbowym, a nie ma nic wspólnego ze stosunkiem obligacyjnym łączącym strony.

Pozwana była świadoma obowiązków wynikających z umowy sprzedaży oraz tego jaka cena miała być zapłacona i w jakim terminie.

Oczywistym jest, że pozew został nadany w placówce operatora publicznego 11 marca 2014 r. (k. 163), a więc z tym dniem zostało wszczęte postępowanie w sprawie. Pozwana dopiero w toku procesu, w dniu 25 marca 2014 r., zaspokoila należność główną, a więc przegrała sprawę. Powódka zachowała się prawidłowo, w zakresie należności głównej cofnęła powództwo i wniosła o umorzenie postępowania podtrzymując roszczenie co do zapłaty odsetek. Umorzenie postępowania w zakresie należności głównej (pkt

4 sentencji wyroku) okazało się konsekwencją cofnięcia pozwu wskutek zmian w okolicznościach faktycznych zaszłych z woli stron procesowych w toku postępowania – zapłatą należności głównej przez pozwaną. Orzekanie co do należności głównej okazało się zbędne, wobec czego Sąd postępowanie umorzył w tym zakresie.

Orzeczenie w zakresie odsetek ustawowych (pkt 2 sentencji wyroku) oparto na przepisie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wystarczającą przesłanką żądania odsetek jest naruszenie przez zobowiązanego – pozwaną treści stosunku obligacyjnego przez uchybienie terminowi świadczenia. Oczywistym dla Sądu okazało się, że pozwana naruszyła obowiązek zapłaty ceny. Termin zapłaty w fakturze VAT strony ustaliły na dzień 15 lutego 2014 r. Tymczasem pozwana uiszczała należność po wyznaczonym terminie – w dniu 25 marca 2014 r. Roszczenie o zapłatę odsetek okazało się zatem zasadne za okres od dnia 16 lutego 2014 r. – następującego po terminie płatności do dnia 24 marca 2014 r. – poprzedzającego dzień zapłaty.

Sąd postanowił uchylić nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w punkcie 1 sentencji wyroku jedynie dla jasności treści tytułu egzekucyjnego w sprawie.

Na marginesie należy wskazać, że dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny. Zgodnie z przepisem art. 299 k.p.c. przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron dopuszczalne jest wyjątkowo, gdy w świetle oceny Sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo gdy istniejące okazały się niewystarczające do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy tym dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron jest wyłącznie uprawnieniem sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2006 r., IV CSK 98/06, LEX nr 459229).

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci dokumentów okazał się wystarczający dla jej rozstrzygnięcia. Wobec zgromadzenia materiału dowodowego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy Sąd uznał, iż dopuszczenie dowodów z zeznań świadków i stron należało uznać za zbędne, a zakres uzgodnień pomiędzy stronami wykazano złożonymi w sprawie dowodami. Z tego względu Sąd postanowił pominąć osobowe środki dowodowe, jako bezprzedmiotowe w stanie sprawy.

Orzeczenie o kosztach procesu (pkt 3 sentencji wyroku) okazało się konsekwencją rozstrzygnięcia głównego. Oparto je na przepisie art. 98 k.p.c.

Pozwana, która przegrała proces, dokonując zapłaty należności głównej w toku procesu, zobowiązana jest zwrócić powodce jej koszty.

Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się:

- opłata sądowa od pozwu = 7.168 zł (art. 13 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych),
- opłata skarbową od pełnomocnictwa = 17 zł (art. 1 ust. 2 Ustawy o opłacie skarbowej),
- wynagrodzenie radcy prawnego = 7.200 zł (§ 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

SSO Lesław Zieliński